

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **R. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. října 2017, č. j. KUKHK-14139/DS/2016/Kj,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. října 2017, č. j. KUKHK-14139/DS/2016/Kj, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800,- Kč k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Trutnov vydal dne 26. listopadu 2015 pod č. j. 2015/2800/SPR-SR KOG, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o

silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 21. 12. 2014 v 8:32 hod. na pozemní komunikaci v obci Mladé Buky, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, ve směru jízdy na Trutnov, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 98 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 95 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 3 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

II. Obsah žaloby

2. V úvodu žaloby žalobce upozornil, že zdejší soud již v této věci v minulosti rozhodoval, přičemž rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, protože ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo uvedeno, že se ukládá sankce ve výši 3 000,- Kč, avšak v odůvodnění rozhodnutí bylo popsáno, proč (a že) se ukládá sankce ve výši 2 500,- Kč.
3. Dle žalobce způsob, jakým žalovaný nyní rozhodl, vytýkanou vadu rozhodnutí nenapravil. Ve skutečnosti výrok prvostupňového rozhodnutí nezměnil, prvostupňové rozhodnutí stále platí ve své původní verzi, tj. s výrokem o sankci ve výši 3 000,- Kč. Změna provedená žalovaným není relevantní, neboť změnil část svého dřívějšího, již soudem zrušeného, rozhodnutí, nezměnil však výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
4. Dále žalobce uvedl, že dle výroku rozhodnutí se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že řidič se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Takový výrok je dle jeho názoru nejasný. Jako účastník je totiž označen pouze žalobce, který je však uznáván vinným ze dvou správních deliktů. Jednak z jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 citovaného zákona, jednak z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Přitom jako pachatel (subjekt) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 citovaného zákona je označován „řidič“. Z rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgán považoval žalobce též za řidiče, či nikoliv.
5. Zároveň žalobce upozornil, že došlo-li k vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, není již možné vyslovit vinu za správní delikt dle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť jiný správní delikt (provozovatele vozidla) je povahou proti přestupku subsidiární.
6. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že době rozhodování správního orgánu prvního stupně existoval institut „správní delikt provozovatele vozidla“. Ten však s novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. přestal existovat. Nahrazen byl institutem

„přestupek provozovatele vozidla“.

7. Skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného tedy neexistovala, byla zrušena. Jednalo se tak o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce, žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval.
8. Otázku, zda žalobce mohl být potrestán za přestupek provozovatele vozidla, by správní orgány musely vyřešit v samostatném správním řízení, které ovšem doposud nebylo zahájeno. Dle žalobce je tedy napadené rozhodnutí nezákonné, byl-li potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.
9. Ze znění § 112 odst. 1 a § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich (dále jen „přestupkový zákon“), žalobce dovedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
10. Dle žalobce s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu *in mitius* je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí. Žalobce současně odmítl, že by údajný správní delikt zavinil.
11. V následující žalobní námitce žalobce namítl, že správní orgán pochybil, pokud při rozhodování o sankci zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle jeho názoru tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. V mezidobí došlo k úpravě zákona o silničním provozu, avšak za této okolnosti měl žalovaný výrok rozhodnutí změnit, neboť rozhodnutí nabývá právní moci ke dni rozhodování žalovaného.
12. Ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dne 31. 10. 2017. Dne 1. 7. 2017, tedy dříve, však nabyl účinnosti přestupkový zákon, dle jehož § 2 odst. 6 pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
13. Žalobce tak tvrdí, že není schopen přezkoumat, zda ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku rozhodnutí absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta.
14. Správní orgán tedy ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 3 000,- Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit jako druh trestu pokutu. Není totiž rozhodné, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí.

15. S odkazem na znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu žalobce uvedl, že dispozice této právní normy, stanovující výši sankce, je v tomto případě blanketová. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje.
16. Dále žalobce namítl, že správní orgány vůbec nezohlednily § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex offo*. Správní orgán byl povinen uvést ve výroku právní ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích, ve vztahu k rozhodování o sankci, a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. To se však nestalo.
17. Žalobce dále zastal názor, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný proto, že se z něj nepodává, zda k porušení právních předpisů a k protiprávnímu jednání mělo dojít v obci či mimo obec ve smyslu zákona o silničním provozu. Ve výroku je uvedeno pouze to, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo „v katastru obce Mladé Buky“, ale katastrální území obce se jen málokdy zcela kryje s územím obce ve smyslu zákona o silničním provozu.
18. Z rozhodnutí lze vyčíst, že správní orgán měl za to, že „došlo ke spáchání“ přestupku dle § 125f odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, což by nastalo v případě, kdy by rychlost byla překročena mimo obec ve smyslu citovaného zákona. K takovému závěru však výrok rozhodnutí (a dokonce ani rozhodnutí jako celek) neposkytuje dostatečnou oporu.
19. Dále žalobce namítl, že nebylo najisto postaveno, kde mělo k přestupku dojít, přičemž v posuzované věci má toto posouzení vliv na protiprávnost jednání. Rychlost totiž měla být stanovena dopravní značkou na 50 km/h. To znamená, že právní předpis stanovoval jinou nejvyšší dovolenou rychlost. Pokud však dle výroku rozhodnutí bylo měřeno „v místě křižovatky“, pak nelze činit závěr o omezení rychlosti dopravní značkou, když křižovatka ukončuje platnost dopravní značky. K tomu, aby bylo možné přezkoumat protiprávnost jednání, bylo by nutné vymezit místo tak, aby bylo alespoň zřejmé, zda k údajnému protiprávnímu jednání došlo před křižovatkou nebo za křižovatkou.
20. Žalobce dále namítl absenci ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. Žalobce byl výrokem správního rozhodnutí uznán vinným ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že porušil § 10 odst. 3 tohoto zákona, což je norma s blanketní dispozicí. V takovém případě však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Správní orgán přitom ve výroku rozhodnutí uvedl, že mělo dojít k porušení právní normy obsažené v § 4 odst. c) zákona o silničním provozu. Právní norma obsažená v tomto ustanovení však nenormuje povinnost jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Údajná povinnost jet nejvýše rychlostí 50 km/h měla dle výroku rozhodnutí vyplývat z „místní úpravy“. Tato „místní úprava“ však nebyla ve výroku rozhodnutí konkretizována. Dle žalobce proto správní rozhodnutí není přezkoumatelné, neboť se z něj nepodává, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, neboť je v něm konstatováno toliko porušení § 10 odst. 3 v návaznosti na porušení § 4 odst. c) zákona o silničním provozu, která však obsahují právní normy s blanketní dispozicí; ve výroku

rozhodnutí tak absentuje odkaz na právní ustanovení, jehož porušením byla porušena obecná právní povinnost formulovaná v citovaných ustanoveních.

21. Dle žalobce dále z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Rozhodnutí tak není srozumitelné, neboť se z jeho výroku nepodává, za jaké protiprávní jednání byl žalobce trestán a znaky jakého přestupku mělo jednání řidiče, přičítané žalobci, vykazovat. Správní orgán sice konstatoval, jaká rychlost byla vozidlu žalobce naměřena, avšak tuto nesubsumoval pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky mělo jednání řidiče vykazovat.
22. Žalobce v další žalobní námitce namítl, že řidič vozidla vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Neexistuje ani web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Jsou pořizovány i obrazové záznamy vozidel zpravidla místních obyvatel, které do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděli a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, které z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemůže omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
23. Žalobce dále zpochybnil ústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
24. V poslední žalobní námitce upozornil, že rozhodnutí žalovaného je označeno pouze číslem jednacím a nikoliv spisovou značkou řízení, ze kterého napadené rozhodnutí vzešlo a že z napadeného rozhodnutí se nepodává ani spisová značka spisu odvolacího správního orgánu a ani spisová značka spisu správního orgánu prvního stupně. Žalobce tak vůbec nedokáže identifikovat spis spisovou značkou ve věci, ve které byl odsouzen z rozhodnutí žalovaného, ta musí být nedílnou součástí rozhodnutí.
25. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu.
26. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, a to i s ohledem na níže uvedené právní závěry. Obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

27. Dle názoru žalovaného je výrok rozhodnutí srozumitelný a obsahuje požadované náležitosti. Ve věci týkající se uložené sankce provedl změnu.
28. Dále uvedl, že v přechodném ustanovení přestupkového zákona není výslovně řešeno, podle jaké právní úpravy mají správní orgány postupovat v případě, kdy soud ve správním soudnictví na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu zruší rozhodnutí o přestupku nebo jiném správním deliktu, které bylo výsledkem řízení podle předchozí právní úpravy. V důsledku takového rozhodnutí se znovu otevírá správní řízení a vrací se do stádia odvolacího řízení. V daném případě žalovaný dovodil, že bude postupovat podle původní právní úpravy.
29. Žalovaný odkázal na § 112 odst. 3 přestupkového zákona (přechodné ustanovení), dle něhož se ve vztahu k ustanovením o určení druhu a výměry správního trestu za

dosavadní přestupky a jiné správní delikty od 1. července 2017 použijí ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější (například úprava polehčujících okolností); to platí i v případě, že by se odpovědnost za přestupek posuzovala podle zákona účinného v době spáchání přestupku. V daném případě nebyly shledány důvody k tomuto postupu, neboť nedošlo ke změně druhu a výměry sankce.

30. Dále odkázal na § 112 odst. 4 přestupkového zákona, dle něhož se řízení zahájená před 1. červencem 2017, dokončí podle dosavadní právní úpravy (tj. řízení o přestupku fyzické osoby se dokončí podle zákona č. 200/1990 Sb. a správního řádu, zatímco řízení o správních deliktech právnických a podnikajících fyzických osob se dokončí výlučně podle správního řádu).
31. Podle názoru žalovaného lhůta 15 dnů od vyhlášení právního předpisu do nabytí účinnosti, která je uvedena v § 3 odst. 3 větě první zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, je stanovena pouze jako podpůrná obecná úprava pro situaci, kdy konkrétní právní předpis nemá žádné ustanovení o účinnosti. Pokud konkrétní právní předpis takové ustanovení má, není žádných pochyb, že se použije jako *lex specialis*, což ostatně sám zákon č. 309/1999 Sb. výslovně předpokládá. Legislativní proces přijetí zákona č. 183/2017 Sb. se pozdržel, přičemž v zákoně je stanoveno nabytí jeho účinnosti dnem 1. 7. 2017, tedy po dni vyhlášení tohoto zákona. K vyhlášení zákona ve Sbírce zákonů došlo dne 28. 6. 2017.
32. K námitce týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou žalovaný uvedl, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá. Dopravní značka (č. IP 31a, č. IP 31b) označuje začátek a konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií. Povinnost takto označit úsek vyplývala z § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu. Za platnosti této úpravy mohla městská policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek a konec byl označen shora uvedenými přenosnými dopravními značkami. Zákonem č. 297/2011 Sb., bylo toto ustanovení novelizováno a odstavec 2 vypuštěn. Současná právní úprava již povinnost označit začátek a konec měření rychlosti přenosnými značkami neobsahuje.
33. Z vyjádření Police České republiky k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodné pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie a jeho doplnění (založeno na listu č. 8-9 správního spisu) je zřejmá místní úprava provozu na silnici I/14 v úsecích přímo navazujících za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikace v obci Mladé Buky.
34. Dle § 2 písm. cc) zákona o pozemních komunikacích je obcí zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označeno příslušnými dopravními značkami. V tomto případě je obec označena až za uvedenou křižovatkou, proto je ve výroku uveden katastr obce Mladé Buky. Toto označení ve spojení se silnicí I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky je dle názoru žalovaného zcela jasně určující pro místo spáchání přestupku.
35. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

36. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen

„s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť oba účastníci řízení s tím výslovně souhlasili.

37. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

38. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Trutnov Oznámení o přestupku ze dne 13. 4. 2015, dle něhož dne 21. 12. 2014 v 08:32:59 hodin, blíže neustanovený řidič motorového vozidla r. z., překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 98 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 95 km/h.
39. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 20. 4. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval. Správní orgán se pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvou k podání vysvětlení dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 15. 6. 2015.
40. Dne 4. 8. 2015 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti FLEET Control, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. Y.
41. Ve správním spise je dále založena žádost Městského úřadu Trutnov ze dne 17. 2. 2015 (k jinému č.j.) adresovaná Policii České republiky, aby sdělila informace k výše uvedenému cizinci. Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ve sdělení ze dne 20. 2. 2015 uvedlo, že jmenovaný L. Y., byl od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 správně vyhoštěn z území České republiky a v současné době nemá povolen pobyt na území České republiky.
42. I přes uvedené zjištění, se správní orgán I. stupně označenou osobu řidiče pokusil kontaktovat výzvou k podání vysvětlení ze dne 26. 8. 2015. Zásilka se mu vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.
43. Dne 6. 10. 2015 správní orgán I. stupně věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, odložil. Téhož dne bylo zahájeno řízení o správním deliktu a žalobce byl současně vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání na den 29. 10. 2015 v 9,00 hod. Uvedená listina byla žalobci doručena dne 7. 10. 2015 a jeho zástupci dne 6. 10. 2015. Dne 29. 10. 2015 byl vyhotoven protokol o provedení důkazu, z něhož vyplývá, že žalobce ani jeho zástupce se k provedení důkazu nedostavili. Dne 30. 10. 2015 vyhotovil správní orgán Oznámení o ukončení dokazování a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Této možnosti žalobce opět nevyužil. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí.
44. Proti němu podal žalobce odvolání, v němž namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa, dále

vznesl námitku promlčení správního deliktu. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 2. 2016, č. j. KUKHK-1590/DS/2016/Kj (dále také jen „původní rozhodnutí“), a to tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

45. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u zdejšího soudu. Ten o ní rozhodl rozsudkem ze dne 25. 7. 2017, č. j. 30 A 35/2016-35. Shora označené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ztotožnil se totiž s jednou ze žalobních námitek a to s tou, že výrok prvoinstančního rozhodnutí a jeho odůvodnění, pokud jde o výši uložené sankce, jsou zmatečné a nesrozumitelné, což způsobilo jeho nepřezkoumatelnost. Správní orgán I. stupně totiž ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobci byla podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000,- Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí ale v rozporu s uvedeným konstatoval, že žalobci udělil pokutu ve výši 2 500,- Kč, tedy při samé spodní hranici zákonné sazby. Žalovaný coby odvolací orgán tuto zjevnou vadu ponechal bez povšimnutí a nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí nenapravil.
46. Z obsahu správního spisu dále vyplynulo, že po vrácení věci k dalšímu řízení již žalovaný ve věci neprováděl žádné další dokazování ani nečinil žádné jiné úkony a vydal žalobou napadené rozhodnutí.

B. Právní závěry

47. Krajský soud shledal důvodnou hned prvou žalobní námitku, nazvanou – „Rozhodnutí v rozporu se závazným názorem soudu a nepřezkoumatelnost sankce“.
48. Jak už uvedl krajský soud shora, rozsudkem ze dne 25. 7. 2017, č. j. 30 A 35/2016-35, původní rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to proto, že správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobci byla podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000,- Kč, zatímco v odůvodnění svého rozhodnutí v rozporu s uvedeným konstatoval, že žalobci udělil pokutu ve výši 2 500,- Kč, tedy při samé spodní hranici zákonné sazby. Žalovaný coby odvolací orgán tuto zjevnou vadu ponechal bez povšimnutí a nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí nenapravil.
49. Po vrácení věci k dalšímu řízení vyřešil žalovaný uvedený rozpor tak, že ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl:

„Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací orgán po přezkoumání celého spisového materiálu a na základě podaného odvolání rozhodl dle § 90 odst. 1 písm. c), správního řádu

takto:

Rozhodnutí Městského úřadu Trutnov, čj. 2015/2800/SPR-SR KOG ze dne

26. 11. 2015, se mění ve výroku o sankci takto

Původní znění:

Odvolateli byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč, která je splatná do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč, které jsou splatné do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Nové znění:

Odvolateli byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč, která je splatná do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč, které jsou splatné do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V ostatním beze změny.“

50. Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí ovšem shora citovaný a údajně nahrazený text označený jako „původní znění“ není vůbec obsažen, na což žalobce v žalobě správně upozornil. A má pravdu rovněž v tom, že tento text je ve skutečnosti obsažen v původním rozhodnutí žalovaného, které ovšem bylo shora označeným rozsudkem krajského soudu zrušeno.
51. Žalovaný tedy napadeným rozhodnutím vůbec nezměnil prvoinstanční rozhodnutí Městského úřadu Trutnov. Takový postup je ovšem v rozporu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Tak ovšem žalovaný v přezkoumávané věci nepostupoval, neboť napadeným rozhodnutím coby odvolací orgán nezměnil prvoinstanční správní rozhodnutí napadené odvoláním žalobce (přestože to možná měl v úmyslu), ale měnil text svého původního rozhodnutí ve věci. To ovšem nejenže je v rozporu s citovaným § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale není to možné ani fakticky, neboť původní rozhodnutí žalovaného již krajský soud zrušil. Tedy neexistuje, žádná jeho změna vůbec nepřichází v úvahu. Výrok napadeného rozhodnutí žalovaného tedy nelze označit jinak, než jako zmatečný.
52. V rozporu s právním názorem krajského soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 30 A 35/2016-35, tedy žalovaný po vrácení věci k dalšímu řízení nejenže neodstranil vytknutou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale naopak nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost v důsledku shora uvedeného procesního pochybení zatížil navíc i svoje vlastní (žalobou napadené) rozhodnutí.
53. Již jen pro tuto závažnou vadu řízení krajskému soudu nezbylo, než v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu znovu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
54. V něm bude žalovaný uvedeným právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Znovu tedy bude jeho úkolem posoudit, zda je možné a účelné napravit vady prvoinstančního správního rozhodnutí, které krajský soud konstatoval a popsal již ve svém předcházejícím rozsudku ve věci ze dne 25. 5. 2017, č. j. 30 A 35/2016-35, a které již z toho důvodu tedy není nutné znovu podrobně popisovat, v odvolacím řízení (přičemž postup dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu pochopitelně jako jeden z možných přichází v úvahu) nebo zda zvolí jiný procesní postup v intencích citované právní normy.
55. Pokud krajský soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, a pokud uvedenou vadou stále trpí i prvoinstanční správní rozhodnutí, těžko se může krajský soud pustit do hodnocení důvodnosti zbývajících žalobních námitek obsažených v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 6/2004; dostupný na www.nssoud.cz).

56. S ohledem na jejich obsah si proto dovolí vyjádřit se pouze k jedné z nich a tou je žalobcem namítaná protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, které je dle žalobce v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
57. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již zabýval Ústavní soud. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
58. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
59. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námítku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Náklady řízení

60. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
61. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3.100,- Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Zástupce žalobce neuvedl, ani nedoložil, že by byl ke dni realizace úkonů právní služby registrován jako plátcce DPH. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 9 800,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. listopadu 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu